

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 119.013 van 6 mei 2003
in de zaak A. 105.687/XIV-4917.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 Advocaat P. MEULEMANS,
 kantoor houdende te 2800 MECHELEN,
 Koningin Astridlaan 143

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

--

DE VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Oekraïense nationaliteit, op 7 juni 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 mei 2001 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 7 september 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 9 juli 2001 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het administratief dossier van de eerste verwerende partij en de nota van de tweede verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dat verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 3 januari 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 26 maart 2003;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat C. VANDENBERGHE die, loco Advocaat P. MEULEMANS verschijnt voor de verzoekende partij, van Adjunct-adviseur K. DEBERGH, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van Advocaat C. DECORDIER die, loco Advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat:

1.1. XXX heeft de Oekraïense nationaliteit en komt in België binnen op 27 augustus 2000 waar zij zich op 31 augustus 2000 vluchteling verklaart.

1.2. Op 7 september 2000 wordt aan verzoekster een beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken tot weigering van verblijf betekend, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 16 mei 2001 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken tot weigering van verblijf van 7 september 2000. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Betrokkene werd verhoord op 25 april 2001 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Russische taal machtig is. Betrokkene, een Oekraïens staatsburger van Oekraïense origine verklaarde op 25 april 2001 voor het Commissariaat-generaal problemen te hebben gehad omwille van haar activiteiten voor de ‘Partij van de nationaal-economische ontwikkeling van Oekraïne’. Betrokkene zou sinds december 1999 als secretaresse voor de partij werken. In juli 2000 zou betrokkene door een zekere A. benaderd zijn. Deze zou haar voorgesteld hebben informante te worden, maar betrokkene zou geweigerd hebben haar medewerking te verlenen. Op 28 juli 2000 zou betrokkene na haar werk door onbekenden in een auto geduwd zijn en naar een buitenwijk van Kiev gebracht zijn. A. zou daar eveneens aanwezig geweest zijn en van betrokkene geëist hebben dat zij bepaalde vertrouwelijke

informatie zou doorgeven. Betrokkene zou opnieuw geweigerd hebben, waarop zij haar zouden hebben geslagen. Hierna zouden zij betrokkene naar huis hebben gebracht. Betrokkene zou zich door een arts hebben laten onderzoeken en pas op 14 augustus 2000 zou zij weer zijn gaan werken. Op 14 augustus 2000 zou betrokkenes kind door A. ontvoerd zijn. Betrokkene zou bij de politie aangifte gedaan hebben en haar baas K. van de situatie op de hoogte hebben gebracht. Hierna zou zij door A. zijn opgebeld met de mededeling dat zij haar kind zou terugkrijgen in ruil voor de gevraagde informatie. Betrokkene zou K. opnieuw hebben opgebeld en deze zou beloofd hebben de zaak te helpen oplossen. De volgende dag bleek K. niet op het werk te zijn. Van zijn echtgenote zou betrokkene vernomen hebben dat hij plots tot 21 augustus 2000 op zakenreis vertrokken was. K. zou echter niet meer zijn opgedaagd. Op 22 augustus 2000 zou betrokkene zich tot haar andere baas, P., gewend hebben en deze zou een diskette met vervalste gegevens hebben opgesteld.

Die avond zou zij opnieuw door A. zijn opgebeld en zij zouden een afspraak gemaakt hebben. Diezelfde avond nog zou betrokkene haar kind in ruil voor de diskette hebben teruggekregen. Hierna zou zij bij P. zijn ondergedoken. A. zou nog meerdere keren gepoogd hebben met betrokkene contact op te nemen. Daarom zou betrokkene op 28 augustus 2000 samen met haar minderjarige zoon uit Oekraïne vertrokken zijn. Op 31 augustus 2000 vroeg betrokkene in België asiel aan.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de door betrokkene tot staving van haar asielaanvraag ingeroepen problemen niet als een vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie beschouwd kunnen worden. Uit betrokkenes verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt immers dat zij enkel problemen kende met privé-personen en niet met de autoriteiten van haar land. Betrokkene werd er door een zekere A., van wie zij vermoedt dat hij tot de maffia behoort, toe gedwongen informatie over de partij door te geven omdat zij er toevallig werkte en als secretaresse toegang had tot de computerbestanden van de partij. Betrokkene vermoedt dat deze A. de partijleden wou afpersen.

Verder dient te worden opgemerkt dat betrokkene voor het Commissariaat-generaal geen elementen aanhaalde die erop zouden kunnen wijzen dat zij om één van de redenen van de Conventie van Genève niet op bescherming van de Oekraï(e)nse autoriteiten zou kunnen rekenen. Integendeel, uit betrokkenes verklaringen blijkt immers dat de politie wel degelijk stappen ondernam om betrokkenes kind terug te vinden nadat het op 14 augustus 2000 ontvoerd werd. Betrokkene verklaarde dat zij, toen haar kind op 22 augustus 2000 weer terecht was, het onderzoek niet heeft laten stopzetten. Zij heeft de politie op de hoogte gebracht en men liet haar weten dat zij zou worden opgeroepen. Betrokkene heeft de convocatie echter niet afgewacht en heeft Oekraïne op 28 augustus 2000 verlaten. Betrokkene verklaarde hieromtrent dat zij weinig vertrouwen heeft in de politiediensten omdat deze corrupt en niet bekwaam zijn. Zij verklaarde hierover nog dat alle Oekraï(e)nse burgers die de hulp van de politiediensten inroepen met die corruptie en onbekwaamheid te kampen hebben. Bijgevolg kan niet besloten worden dat betrokkene om één van de redenen van de Vluchtelingenconventie op minder bescherming zou kunnen rekenen dan andere Oekraï(e)nse staatsburgers.

Aldus kan in hoofde van betrokkene niet besloten worden tot het bestaan van een vermoeden van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

De door betrokkene neergelegde documenten zijn niet van die aard dat zij het bovenstaande wijzigen. Het paspoort, de echtscheidingsakte en de geboorteakte van haar kind hebben enkel betrekking op betrokkenes identiteit, waar niet aan wordt getwijfeld. De lidkaart van de partij bevestigt betrokkenes lidmaatschap, dat niet ter discussie staat.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door haar het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene.

Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 7 september 2000.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.”.

2. Over de ontvankelijkheid.

Overwegende dat de tweede verwerende partij aanvoert dat de vordering tot schorsing niet ontvankelijk is bij gebrek aan een uiteenzetting van feiten die het moeilijk te herstellen ernstig nadeel kunnen aantonen; dat er evenwel geen noodzaak bestaat hierover een uitspraak te doen aangezien het beroep, zoals hierna wordt uiteengezet, bij gebrek aan gegronde middelen dient te worden verworpen;

3. Over de gegrondheid van het beroep.

3.1. Overwegende dat verzoekster als enig middel aanvoert:

“De schending van het verdrag van Genève van 28 juli 1951, en artikel 52 van de vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheid- en redelijkheidsbeginsel

Aangezien het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen ten onrechte stelt dat er geen sprake is van vervolging omdat het gaat over privé problemen maar anderzijds toch aan neemt dat de Oekraï(nse) staatsburgers te maken hebben met corruptie en onbekwaamheid van hun politiediensten (zie midden blz. 2):

Aangezien het inroepen van effectief nationale bescherming voor verzoekster inderdaad niet mogelijk was omdat de overheid niet het nodige doet;

Zie CPRR (2^e kamer) nr. R 668, 20 februari 1992;

Dat indien feiten door derden gepleegd bewust door de autoriteiten worden geduld of indien deze weigeren bescherming te bieden men ook aanneemt dat er sprake is van vervolging;

Zie Handbook nr. 65

Dat immers dient vastgesteld te worden dat verzoekster toch ernstig werd geslagen en er geen enkel gevolg aan haar klacht kwam zodat het dan ook te begrijpen is dat verzoekster niet gewacht heeft op het gevolg dat aan het onderzoek voor de ontvoering van haar kind zou worden gegeven;

Dat inderdaad dient vastgesteld te worden dat de autoriteiten geen stappen ondernamen daar verzoekster zelfs persoonlijk haar eigen zoon heeft teruggehaald zonder enige bescherming van welke autoriteiten ook: ‘men wou zich daar niet mee bezighouden’;

Dat toen verzoekster haar echtgenoot verdween de politie ook geen stappen ondernam;

Aangezien de D.V. of het CGVS er trouwens moet op toezien dat de vertaler-tolk, die de verklaring van de kandidaat vluchteling weergeeft, geen onvolledige feiten weergeeft, er geen tegenstrijdigheden zijn (omwille van onzorgvuldige vertaling) en bij onduidelijkheid moet de D.V. verduidelijkingen vragen;

Dat bij onduidelijkheid er inderdaad meerdere interviews vereist zijn;

Zie Vluchtelingen, D. Vanheule, Mys & Breesch, nr. 552, blz 217, Mys & Breesch, uitgave 1998;

Dat in casu volgens verzoekster de vertalingen zeer moeizaam verliepen doordat een vraag meerdere keren diende gesteld te worden;

Dat verzoekster dan ook haar bedenkingen had wanneer werd vertaald wanneer zij informatie overbracht;

Zo heeft verzoekster nooit gesteld dat A. van de maffia was maar wel dat de informatie die hij wou bekomen dienstig was voor chantage praktijken

Aangezien trouwens enkel beslissingen die manifest bedrieglijk zijn dienen geweerd te worden in de ontvankelijkheidsfase!!

Zie de voorbereidende werkzaamheden van artikel 52 van de wet van 15 december 1980 (Parl. St. zitting Parl. St. zitting 1986-87, 689/1 p 7 m.b.t. de wet van 14 juli 1987! Aangezien tot een bedrieglijke aanvraag pas mag besloten worden wanneer er bedrog wordt gepleegd, of er een verklaring werd afgelegd in strijd met documenten of vaststaande feiten;

Zie Mys & Breesch, 1998, nr. 334, blz 132;

Dat uit geen enkel gegeven blijkt dat de door verzoekster aangehaalde feiten niet correct zijn: het CGVS betwist niet: de slagen, de ontvoering met het oog op het bekomen van de vertrouwelijke informatie en het feit dat verzoekster secretaresse en lid was van de partij (= politieke voorkeur) alsmede het feit dat Oekraïners door hun politiediensten niet werden geholpen;

Dat m.a.w. alle elementen aanwezig zij(n) om de Conventie van Genève in te roepen omdat zij voldoende ernstig, stelselmatig en duurzaam zijn;

Zie Gemeenschappelijk Standpunt Vluchtelingendefinitie, nr. 5.1.1.

Aangezien zelfs twijfel in het voordeel van de asielzoeker speelt, tenzij gegronde redenen zich daartegen verzetten temeer dat het verhaal plausibel, overkomt en niet in strijd is met de algemeen gekende elementen;

Zie Gemeenschappelijk Standpunt Vluchtelingendefinitie, nr. 3;

Zie J.Y. Carlier, 'General Report', p 709, nr. 30;

Dat het CGVS aldus ten onrechte besluit dat het gaat om een bedrieglijke aanvraag Aangezien verzoekster dan ook, gelet op het voorgaande, de vernietiging vraagt van de beslissing van het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen dd 16 mei 2001 betreffende de bevestiging van de weigering van het verblijf op Belgisch Grondgebied;";

3.2.1. Overwegende dat in een enig middel verzoekster de schending inroept van de Conventie van Genève, van artikel 52 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel;

3.2.2. Overwegende dat met betrekking tot de aangevoerde schending van de Conventie van Genève dient opgemerkt te worden dat verzoekster niet specificeert welke bepaling van dit verdrag zou geschonden zijn door de bestreden beslissing;

3.2.3. Overwegende dat verzoekster vooreerst opmerkt dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten onrechte stelt dat er geen sprake is van vervolging omdat het gaat over privé-problemen, maar, anderzijds, toch aanneemt dat de Oekraïense staatsburgers te maken hebben met corruptie en onbekwaamheid van hun politiediensten; dat verzoekster verder stelt dat het inroepen van een effectieve nationale bescherming onmogelijk is omdat de overheid niet het nodige doet; dat, wanneer de feiten door derden gepleegd bewust door de autoriteiten worden geduld of indien deze weigeren bescherming te bieden, er ook sprake is van vervolging; dat vooreerst dient te worden opgemerkt dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nergens in de bestreden beslissing aanneemt dat de Oekraïense staatsburgers te maken hebben met corruptie en onbekwaamheid van hun politiediensten; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen enkel vaststelde dat verzoekster verklaarde dat alle Oekraïense burgers die de hulp van de politiediensten inroepen met corruptie en onbekwaamheid te kampen hebben; dat bovendien de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de

staatlozen opmerkt dat verzoekster voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen elementen aanhaalde die erop zouden kunnen wijzen dat zij om één van de redenen van de Conventie van Genève niet op de bescherming van de Oekraïense autoriteiten zou kunnen rekenen; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen integendeel vaststelde dat uit verzoeksters verklaringen blijkt dat de politie wel degelijk stappen ondernam om haar kind terug te vinden nadat het op 14 augustus 2000 ontvoerd werd; dat verzoekster verklaarde dat zij toen haar kind op 22 augustus 2000 weer terecht was, het onderzoek niet heeft laten stopzetten, dat zij de politie op de hoogte heeft gebracht en men haar liet weten dat zij zou worden opgeroepen; dat verzoekster echter de convocatie niet heeft afgewacht en Oekraïne op 28 augustus 2000 heeft verlaten; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit afleidde dat verzoekster niet om één van de redenen van de Vluchtelingenconventie op minder bescherming zou kunnen rekenen dan de andere Oekraïense staatsburgers; dat op basis van deze vaststellingen, die alle steun vinden in de stukken van het administratief dossier, de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen redelijkerwijze kon stellen dat de door verzoeksters ingeroepen problemen niet als vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie worden beschouwd; dat verzoekster geen concrete elementen aanbrengt om deze vaststellingen te weerleggen;

3.2.4. Overwegende dat verzoekster aanvoert dat de Dienst Vreemdelingenzaken of het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen erop moet toezien dat de vertaler-tolk geen onvolledige feiten weergeeft, er geen tegenstrijdigheden zijn (omwille van onzorgvuldige vertaling), dat bij onduidelijkheden de Dienst Vreemdelingenzaken verduidelijking moet vragen en er meerdere interviews vereist zijn; dat verzoekster vaststelt dat de vertalingen zeer moeizaam verliepen doordat een vraag meerdere keren diende gesteld te worden; dat zij dan ook bedenkingen heeft over de vertaling van de door haar aangebrachte informatie: zo heeft ze nooit gesteld dat A. van de maffia was, maar wel dat de informatie die hij wou bekomen dienstig was voor chantagepraktijken; dat dient opgemerkt te worden dat verzoekster tijdens de loop van haar asielprocedure nooit enige bezwaren heeft geformuleerd aangaande het verloop van het verhoor of aangaande de tolk; dat op de Dienst Vreemdelingenzaken verzoekster er uitdrukkelijk mee instemde dat de verklaringen die genoteerd werden in het verhoorverslag overeenstemden met de inlichtingen die zij had gegeven; dat verzoeksters bewering dat ze nooit zou gesteld hebben dat A. van de maffia was, tegengesproken wordt door het administratief dossier; dat uit het verhoorverslag blijkt dat verzoekster vermoedde dat A. van de maffia was;

3.2.5. Overwegende dat er concrete elementen ontbreken die aantonen waar verzoekster in haar belangen zou geschaad zijn omwille van de door haar beweerde onregelmatigheden; dat verzoekster te vaag en te summier blijkt in haar uiteenzetting om de

wettigheid van de bestreden beslissing in het gedrang te brengen; dat ten overvloede er nog op gewezen kan worden dat verzoekster niet uit het oog mag verliezen dat zij in het kader van haar asielprocedure ook een verantwoordelijkheid draagt in de zin dat van haar verwacht wordt dat zij haar asielmotieven coherent en duidelijk uiteenzet; dat een gebrek in dit verband moeilijk kan verweten worden aan de eerste verwerende partij;

3.2.6. Overwegende dat ten slotte verzoekster stelt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten onrechte besluit dat het gaat om een bedrieglijke aanvraag, dat enkel beslissingen die manifest bedrieglijk zijn geweerd dienen te worden in de onontvankelijkheidsfase, dat dit het geval is wanneer er bedrog wordt gepleegd of er een verklaring werd afgelegd in strijd met documenten of vaststaande feiten; dat verzoekster stelt dat uit geen enkel gegeven blijkt dat de door haar aangehaalde feiten niet correct zijn; dat dient te worden op gewezen dat tot de onontvankelijkheid van verzoeksters asielaanvraag werd besloten omwille van de kennelijke ongegrondheid van haar asielaanvraag en niet omwille van de bedrieglijkheid ervan; dat verzoeksters argumenten derhalve de wettigheid van de bestreden beslissing niet in het gedrang kunnen brengen; dat een schending van de in het middel aangehaalde bepalingen niet kan worden aangenomen; dat het enig middel in zijn geheel niet gegrond is;

4. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173, 53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zes mei tweeduizend en drie, door :

de HH. A. BEIRLAEN, kamervoorzitter,
 K. VANHOUTTE, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

A. BEIRLAEN.